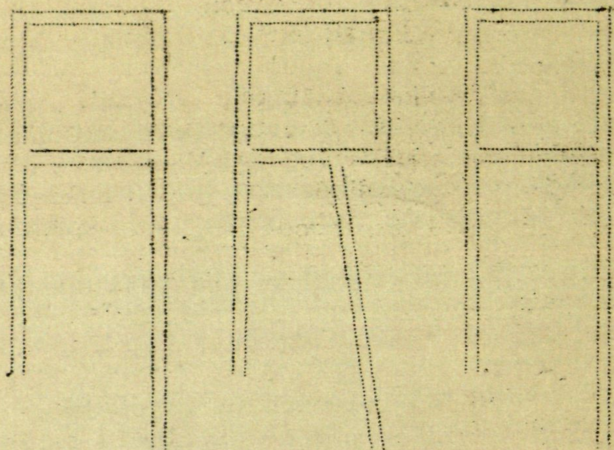
per catalunya lliure i socialista

butlletí interior del

FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

- Nº 21 - octubre-novembre 1968

EN LA DIADA DEL QUINZE D'OCTUBRE
ANIVERSARI DE L'AFUSELLAMENT DEL PRESIDENT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA
LLUÍS COMPANYS I JOVER

Han passat vint-i-vuit anys d'ençà del vil afront fet a Catalunya en la persona del seu President Lluís Companys. Vint-i-vuit anys del seu afusellament, de la seva noble ofrena a Catalunya. Ofrena feta amb enteresa, dignitat, amb coratge. Vint-i-vuit anys durant els quals innombrables catalans han sofert de la repressió franquista; durant els quals molts catalans han viscut exiliats; durant els quals d'altres catalans s'han vist obligats a marxar del país, s'han vist perseguits, vexats, empresonats.

En la persona del President de Catalunya, les forces de l'imperialisme espanyol vencedor, volgueren rematar una Catalunya que ells creien vençuda per sempre més, però que avui demostra al món que el franquisme no ha pogut assassinar la nostra llengua, ni la nostra cultura, ni la nostra voluntat de viure com a poble lliure.

Que aquesta data del Quinze d'Octubre vingui a ésser la Diada Nacional que recordi al President Companys i amb ell a tots els qui per Catalunya han sofert la repressió franquista. Una data que recordarà per sempre el sacrifici de tots aquells que d'una manera o altra s'han oposat a la consumació del nostre genocidi nacional.

F.N.de C., que en el vint-i-cinquè aniversari de l'afusellament del nostre President a més de diverses altres accions editä un número monogràfic de SOM dedicat a Lluís Companys, recorda al poble de Catalunya una vegada més aquesta data i la reivindica per Catalunya com a Diada Nacional.

L'ABAT ESCARRÉ I CATALUNYA

El mes passat ARA publicà com a suplement un Full d'Informació per a difondre les circumstàncies de la mort de l'Abat Escarré, entre les quals destaca especialment la manifestació nacional catalana que constituí l'acte de comiat de les despulles de l'Abat des del carrer d'Anglí i fins a la plaça de Sarrià.

Aquí només ens escaurà, doncs, comentar la profunda significació de catalanitat que apareix de l'actuació de l'Abat Escarré i de l'homenatge popular que li fou retut quan tornà de l'exili per morir a la seva pàtria.

La figura de l'Abat Escarré aparegué en primer terme de l'actualitat internacional amb motiu de les seves declaracions a un corresponsal de "Le Monde", on denunciava obertament el règim opressor franquista, i feia constar una vegada més la seva postura en favor dels presos polítics, dels treballadors, de la llengua i de la cultura catalanes. En molts diaris estrangers es començà a parlar d'ell com d'un possible "Makarios català". Com és sabut, després d'un temps de negociacions, el règim franquista i el Vaticà arribaren a un acord, i l'Abat Escarré fou exiliat.

Però ja abans d'aquests fets l'Abat Escarré, que ara molts anomenen l'Abat de Catalunya, havia pres la dimensió d'una primera figura nacional catalana en promoure i encapçalar els milers de peticions individuals adreçades al govern l'any 1963 demanant: a) L'ensenyament en llengua catalana en tots els centres públics i privats d'ensenyament primari, i l'assignatura de la pròpia llengua en els centres d'ensenyament secundari i superior. b) La publicació de premsa en català, i l'ús normal d'aquest idioma en les emissions ra-

diofòniques, en el cinema i altres mitjans de difusió. c) La normal existència i funcionament en llengua catalana de les Corporacions i entitats de tot ordre que així ho desitgin.

Aquestes peticions no varen obtenir resposta del Govern, que ha demostrat que mai no li interessa en cap manera entaular diàlegs sinó continuar la seva política imperialista i aplicar sempre a Catalunya el tracte de país ocupat, tal com proclamà en el conegut decret de supressió de la Generalitat, on estableix descaradament que l'única font de la legalitat del Règim és la insurrecció militar i "la entrada de nuestras gloriosas armas en territorio catalán".

Cal remarcar, no obstant, que l'esmentada campanya de peticions el que sí va aconseguir plenament va ser remoure la consciència dels ciutadans de Catalunya, i enfortir la decisió i l'activitat dels qui lluitaven i lluiten pels drets culturals i polítics de Catalunya.

Per tots els motius exposats la figura de l'Abat de Catalunya exiliat passà a ser com un dels símbols de la Pàtria perseguida i humiliada, però que no es doblega, i reclama els seus drets. I per això, en una manifestació de catalanitat coratjosa que la policia es veié impotent de reprimir, el poble de Catalunya, representat pels qui assistiren al comiat de les despulles de l'Abat, feu públic homenatge a aquell qui, afegint-se a una llarga llista de catalans il·lustres, s'havia sacrificat per la seva Pàtria.

Dels fets que hem comentat es desprèn una constatació que podem observar en qualsevol època històrica. Hi ha uns corrents de viva comunicació i identificació entre els pobles i les seves figures capdavanteres, que es manifesten fins en els moments més adversos de l'existència dels pobles i de les nacions. Es demostra reiteradament que els pobles, per esclafats que puguin semblar, reaccionen i vibren quan una figura sortida del mateix poble el sap interpretar en les seves aspiracions més bàsiques i permanents, i el defensa davant de dictadures i opressions, convertint-se en bandera de les reivindicacions culturals i nacionals de la pàtria perseguida. Això és el que va saber fer l'Abat Escarré d'una manera simple i directa, profundament arrelada en les essències del poble.

CONTRA LA REPRESSIÓ Un temps enrera, una sèrie de maniobres del Règim va fer pensar a molts que el sistema havia entrat en una etapa de liberalització. No cal ara enumerar detalls. El cert és que en l'ambient havia anat prenent cos que una certa evolució havia estat possible. Els qui per llur situació tenien a les mans els instruments d'informació temptejaren una tímida, però no menys substanciosa, irrupció en el camp de la crítica de l'engranatge polític. D'altres menys ben situats, seguiren amb la seva lluita de reivindicació; i a aquesta s'incorporaren clergues, professionals de tota mena i fins i tot gent que havia sabut rectificar, a temps, antigues posicions franquistes. Finalment, el gran cos que formen els treballadors a tots els nivells, els estudiants, els grups polítics, continuaren incansables i amb tot el dinamisme que dóna la mateixa lluita, no pas les fàcils oportunitats, la lluita per l'alliberament nacional, per una societat justa i sense explotacions, per l'alliberament de l'home, en definitiva. La tàctica usada en aquesta lluita poc importa; el que importa és el camí fet pas a pas, la progressió i extensió que ha anat prenent. L'aparent escletxa del mur de la dictadura franquista va permetre, això sí, que aquesta lluita fos més coneguda. I en ésser més coneguda també era afavorida. Però el sistema repressiu del règim franquista no podia tolerar aquest camí ascendent, i a tots els països que componen l'artificiós Estat espanyol fou iniciada una sàdica repressió: al País Basc, que s'havia demostrat més dur; al País Gallec; als Països Catalans, sobretot a València; a Canàries; a la mateixa Castella. Estat d'excepció, pallisses, detencions, tortures. Un extens document ha estat posat en circulació per gent de significació molt diversa, en el qual hom exposa les declaracions de dotzenes de detinguts als quals han estat aplicades tortures d'índole diversa. Han estat centenars els qui s'han adherit amb la seva signatura a aquesta denúncia que desfà tot el mite de la liberalització, de l'evolució. No, res no evoluciona en aquest sentit. El que passa és que noves generacions senten la necessitat de dur la lluita fins on cal dur-la. El que passa és que aquest nou impuls desvetlla les consciències. El que passa és que ja és tot un poble el qui s'oposa a les arbitrarietats d'un règim que durant trenta anys ha intentat genocidis nacionals, ha explotat els treballadors, ha intentat anihilar tot allò que significa el dret més elemental de l'home: el de la seva llibertat. És aquí on som nosaltres, on som tots plegats. I des d'aquest lloc prosseguirem la nostra lluita, malgrat la repressió, les vexacions, les tortures. És només d'aquesta manera que podrem triomfar, i és d'aquesta manera que retrem un tribut a tots aquells que han patit, i que ara pateixen, a mans dels botxins del Règim.